

hende Pengehjælp, saa snart hun lagde sig. Jeg indrømmer imidlertid, at det er rigtigt, at Bestemmelsen bliver præciseret nærmere, naar man i det hele skal til at revidere Sygekasseloven. Det er nærmest en Selvfølge, naar man først begynder paa dette Arbejde.

Der er andre Ting, jeg ogsaa vil betragte det som en Selvfølge at ændre ved en saadan Revision, f. Eks. Sygekassernes Stilling overfor de fastlønnede Medlemmer. Der er en hel Del Medlemmer, der have en fast Maanedsløn, saaledes at de i Sygdomstilfælde ikke alene faa deres Løn, men tillige Sygepenge. Det er efter min og mange Sygekassemænds Mening uheldigt, at en Mand baade kan oppebære sin Løn og Sygepenge, det frister let vedkommende til at forlænge Sygdommen ud over det nødvendige. Ligeledes er der mange Sygekassemedlemmer, der ere ulykkesforsikrede baade efter Ulykkesforsikringsloven og privat. Naar de komme til Skade, faa de ikke alene Sygepenge, men ogsaa Understøttelse fra Forsikringsselskabet. Vi have endog haft det Tilfælde, at en Mand baade har faaet Sygepenge, Ulykkesforsikring og fast Løn paa en Gang, og det mener jeg er meget uheldigt. Det er ikke saa let for Sygekasserne at fastsætte Regler i Vedtægterne for at komme den Slags Tilfælde til Livs. Naar man gaar til at revidere Sygekasseloven, burde man forme den saaledes, at Sygekasserne i denne Henseende havde noget bestemt at gaa ud fra. Det samme gælder for de Tilfælde, hvor det offentlige giver frit Hospital, for smitsomme Sygdomme f. Eks. Der er det saaledes, at den Mand, der ligger paa Hospitalet af en smitsom Sygdom, faar desuagtet sine Sygepenge, fordi Sygekassen ikke giver noget til Hospitalet, hvorimod den Mand, der ligger af Lungebetændelse, ikke kan faa sine Sygepenge fuldt ud, fordi Sygekassen af dem skal betale Hospitalet. Men det er ogsaa en af Skavankerne ved den nuværende Sygekasselov, at der skal være Forskel paa, om man ligger f. Eks. af Difteritis eller Lungebetændelse. Jeg synes, man er ganske ens stillet, hvad enten man har den ene eller den anden Sygdom, og at man derfor burde have den samme Understøttelse, men det synes Forslagsstillerne ikke at have faaet Øje for.

Der er flere af den Slags Smaating, man burde ændre, naar man endelig skulde til at tage fat paa Sygekasselovens Revision. Hvis nogle ærede Medlemmer vilde sige, at det da er mærkeligt, at Socialde-

mokratiet ikke selv stiller den Slags Forslag, vil jeg svare, at vi mente, det var rigtigt at faa et samlet Forslag, der i store Træk viste, hvorledes Sygeplejen skulde ordnes, og at den Slags Meningsløshed, som vi have Øje for eksistere med Hensyn til Sygekasserne, altid vilde kunne rettes samtidig med, at vi endelig kom i Lag med en Revision af Sygekasseloven.

Under Nr. 6 foreslaas det, at Sygekassens Forpligtelse til at yde Medlemmernes Børn fri Sygehusbehandling skal indskrænkes til 60 Uger i 3 paa hinanden følgende Regnskabsaar. Ogsaa det synes jeg er en udmærket Ændring — for Sygekasserne, men rigtignok ikke for de Sygekassemedlemmer, som have Børn, der lide af kronisk Sygdom. Det er ikke saa overdrevent gemytligt for disse Medlemmer, at Sygekassens Forpligtelse bliver nedsat til 60 Uger. Jeg synes, man maa have Lov til at bebrejde de ærede Forslagsstillere, at de ikke i Lovforslaget have bestemt, hvad der saa skal gøres ved de kronisk syge. Jeg har ikke overhørt, at det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange), baade da han forelagde sit Forslag og nu i Formiddagsmødet, henviste til, at den højtærede Minister havde udtalt, at han muligvis vilde fremkomme med Forslag angaaende de kronisk syge. Men jeg synes ikke, at man saaledes uden videre kan stemme for, at et Gode skal fratages en Masse Medborgere, undtagen der stilles Forslag om, at noget andet træder i Stedet. De ærede Forslagsstillere vide jo ikke, hvad den højtærede Minister vil komme med i saa Henseende, og jeg mener derfor, at naar de foreslaa dette, burde de samtidig have sat, hvad man da skulde gøre ved de kronisk syge Børn. Det er en Kendsgerning, at der er Sygekassemedlemmer, hvis Børn ere under Sygebehandling, ogsaa Sygehusbehandling, bogstavelig talt til de ere 15 Aar. Jeg har selv haft saadanne Tilfælde under min Beskæftigelse med Sygekasser, og der findes altsaa den Slags Tilfælde. Hvad skal man gøre ved saadanne Børn? Skulle de jages paa Fatigvæsenet, eller hvorledes? Thi noget maa der gøres. Jeg mener altsaa, at man ikke pludselig kan fratage et Sygekassemedlem en velerhvervet Rettighed af den Art, uden at man sætter noget andet i Stedet for.

Forslaget om et Voldgiftsraad til Bilægelse eller Afgørelse af Stridsspørgsmaal mellem Læger og Sygekasser kunde jeg i og for sig godt støtte, men jeg vil ligesom den højtærede Minister udtale min